

perfecte, si realment no t'expliquen res. L'important és explicar una història i fer-ho el millor possible. La pel·lícula s'ha d'entendre, ha de comunicar.

E.S.: Cine-Club és un club de cine on hi ha gent a la qual li agrada el cinema, i on sovint a alguns els agrada més un director, altres prefereixen un llenguatge determinat o la part social que pugui tenir. La combinació de totes aquestes coses és el que ha de ser un cine-club i el que en alguns moments va ser a Granollers. A vegades s'intentava anar una mica més enllà; estudiar les pel·lícules, o fins i tot produir i fer cinema. Tot això és un club de cine.

D'on surten les arrels d'aquest amor pel cinema i per quins motius formàveu part del Cine-Club?

E.S.: A mi de petit, el cine sempre m'havia agradat. Abans de la guerra, anàvem al cine al Centre Catòlic; després, als Escolapis, també ens passaven pel·lícules d'en Chaplin un cop per setmana. És una afeció que em ve de molt petit.

EL SIGNIFICAT POLÍTIC DEL CINE-CLUB

E.S.: Després, amb el temps, fer cine-club i veure segons quines pel·lícules tenia un sentit polític i social. Durant uns anys el cinema servia per a diverses coses i tenia un doble significat. Recordo aquell dia que vam passar a l'Hotel Europa una pel·lícula d'en Buñuel que havia estat retirada d'Espanya i que estàvem mig espantats per si ens agafarien.

L.B.: Nosaltres vam entrar al Cine-Club el curs 1970-71, després de dos anys o tres que no se'n feia. Érem fills de les sessions de l'Astòria, de quan es feia un autèntic Cine-Club. Hi havíem assistit regularment, vam entrar-hi per amor al cinema. Ens hi ficàrem perquè ens interessava.

L.B.: Després vam parlar amb la gent que hi havia abans i vam fer noves programacions dintre de les possibilitats que teníem. Hi va haver un moment que hi havia cinema per tot arreu: fer cine, projectar-lo, ...

E.S.: Era el mitjà per dir coses de l'època, era més fàcil que dir-ho per escrit, era més llegible, comunicava més, estava menys controlat per la censura. Es veien pel·lícules fetes per grups o realitzadors independents que eren com un un revulsiu per a la gent. Es feien pel·lícules que quasi eren abstractes. Es feia cinema per comunicar idees.

LA LLARGA TRAJECTÒRIA DEL CINE-CLUB INFANTIL

A part del Cine-Club com a tal, hi ha una secció, diguem-ne així, que és el cinema infantil, que ha estat i segueix sent molt important dins de l'activitat cinematogràfica de Granollers. També hi ha hagut diverses etapes i s'ha organitzat de maneres diferents. Quin record en teniu?

L.B.: Una de les activitats més importants fou el Curset per a Monitors de Cinema Infantil, que es va fer a la nostra ciutat als anys seixanta, també el El Cine-Club infantil que durant una part dels anys setanta va fer-se a la Parròquia, que va començar d'una manera molt senzilla, amb un grup de gent que feia pel·lícules per als nanos. Més endavant es va veure que se'n podria treure més profit i es van fer sessions de fòrum. També es donà la possibilitat que qualsevol nano filmés les seves pel·lícules. Els resultats foren molt

"Hamlet" (Laurence Olivier)